Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 23 | 1. DESEMBER 1923 | 2. AARGANG

Præsident Rudger Clawsons konferansetale

holdt paa kirkens 93. aarlige konferanse 7. april 1923.

Den levende aabenbarings princip — Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige — er bygget paa denne grundvold: De levende profeters makt og autoritet.

Jeg har glædet mig umaatelig ved den aand som har været over møtet i denne konferanse. Vi har allerede hørt mange gode instruktioner og nogen bestemte bevis som utbreder troen. Jeg ønsker at den samme gode aand, som har inspirert de andre talere, ogsaa vil være mig tildel. Der har ikke været berørt noget mere viktigt paa denne konferanse end aabenbaringsprincippet, som er nødvendig for menneskenes sjæls frelse. Det vilde være vanskelig at forestille sig Guds sande kirke paa jorden uten aabenbaringsprincippet, eller direkte kommunikation. Den hellige skrift sier os, at de gamle profeter talte og skrev, drevne av den Helligaand. Mange sider i bibelen er fyldt med henvisninger til dette viktige emne. Endog i begyndelsen lærte vi, at Gud skapte mennesket i sit eget billede og satte ham i Edens have og talte til ham der. Vi tror, at Gud viste sig for ham i egen person, indtil han overtraadte Guds bud og blev utelukket fra Guds nærværelse, og under disse vanskelige omstændigheter sendte Herren en engel, for at tale til Adam og bære vidnesbyrd til ham.

Det var sikkert en viktig sak og en viktig tid, og det samme var tilfældet med andre, der kom efter ham.

Med hensyn til Abraham mine brødre og søstre, vil de erindre, at Abraham, den mæktige gamle patriark og Guds ven, var en retfærdig mand og en retfærdig dommer, der søkte flittig efter fædrenes og prestedømmets velsignelser og han fandt dem. Det ser ut til, av hvad han sier med hensyn til denne viktige sak, at Herren viste sig for ham. Abraham sa: Og idet jeg fandt at der var større lykke og fred og hvile for mig, søkte jeg efter fædrenes velsignelser og den ret, under hvilken jeg skulde ordineres til og administrere samme. Idet jeg selv elsket retfærdighet og ønsket ogsaa at være en nidkjær efterfølger i retfærdighet og at besidde endnu mere kundskap og at bli mange nationers far, en fredens prins, der ønsket at motta instruktioner, og at holde Guds befalinger. Jeg blev en retmæssig arving, en høiprest, og holder rettigheten som tilhørte fædrene, der blev meddelt mig fra dem. Det kom ned fra fædrene fra tidernes begyndelse, ja endog fra begyndelsen, eller før verdens skabelse til nu, endog førstefødselsretten, eller det første menneske, som er Adam, vor første far, ned igjennem fædrene til mig. Og Herren talte atter til Abraham og sa: «For jeg er Herren din Gud; jeg bor i himmelen; jorden er min fotskammel, jeg utstrækker min haand over sjøen, og den adlyder min røst; jeg foraarsaker at vinden og ilden er min vogn; jeg sier til bjergene: forsvind bort, og se, de er tagne bort med en hvirvelvind, paa et øieblik, pludselig. Mit navn er Jehovah, og jeg kjender enden ifra begyndelsen; derfor skal min haand være over dig. Og jeg vil gjøre en stor nation av dig, og jeg vil overmaade velsigne dig og gjøre dit navn stort blandt alle nationer, og du skal være en velsignelse til den sæd efter dig, for at de skal bære dette budskap og prestedømme til alle nationer.» Nu, efterat Herren hadde trukket sig tilbake fra at tale med mig og skjult sit ansikt for mig, sa jeg i mit hjerte: «Din tjener har søkt dig opriktig; nu har jeg fundet dig.» Og saaledes viser det sig, at Gud viste sig for Abraham og talte med ham ansikt til ansikt. I sandhet dette var en stor og herlig aabenbaring, og Abraham var sat i en tilstand, mottagelig for prestedømmet. Guddommelig autoritet og store og mæktige velsignelser blev ham meddelt.

Herren raader Isak.

Og det samme er sandt om hans søn Isak. Engang da der var hungersnød i landet, holdt Isak paa at forlate landet og gaa til Egypten; men Herren raadet ham til at forbli i landet, for han sa: «Jeg vil velsigne dig og gi dig landet,» og Herren fornyet med Isak de løfter som han hadde git Abraham. Denne velsignelse kom til Isak ved aabenbaring. Hvor vidunderligt.

Herren talte til Jakob i en drøm.

Og i Jakobs tilfælde, det tredje medlem av patriarkernes quorum, viser det sig at han hadde en vidunderlig drøm. Han saa i drømmen en stige, som naadde fra jorden til himmelen, og Guds engle gik op og nedad den; men øverst oppe stod Herren. Han saa ham med sine øine og Herren talte til ham og velsignet ham og gav ham de løfter som han hadde git Abraham og Isak. Og saaledes gjennem aabenbaringens makt kom disse velsignelser til disse store patriarker.

Aabenbarelsens røst til Moses.

De vil erindre, at aabenbarelsens røst kom til Moses fra den brændende tornebusk, og det var et tydeligt bevis, fordi der i den røst var en bestemt befaling git til Moses, at han skulde gaa ned til Egypten og utfri folket fra trældom. Men læg merke til, at Gud gik med ham. Herren talte gjennem Mose mund til Pharaoh, og ved Guds makt gjorde Moses de 10 mæktige mirakler i Egypten, ved hvilke Israels barn blev befriet og brakt ut av trældom. Men Herren var nær, han glemte ikke sit folk, eller forlot dem, han talte til dem i ørkenen. Aabenbarelsens røst kom ut av bjerget Sinai, likeledes Guds røst til Israels barn, da han gav dem de 10 bud. Hvor storartet var ikke denne tildragelse. Mine brødre og søstre, paa hvilken anden maate kunde ellers Israels barn ha mottat denne meddelelse og denne store lov, en lov som de kan si virkelig er tilstrækkelig for et menneskes veiledning alle livsens dage!

De gamle profeter, seere og aabenbarere.

Vi kunde si om profeterne Esaias, Ezekiel og Jeremias at de var aabenbarere og seere og skrev, drevne av den Hellig-

aand. Mæktige profetier var uttalte ved disse profeter, der nu holder paa at gaa i opfyldelse. Profeten Amos sa: «Ti den Herre, Herre gjør ikke noget uten han aabenbarer sine hemmeligheter til sine tjenere profeterne.»

Dette er en meget forbausende tilstaaelse. Det viser sig, at Herren vil ikke arbeide iblandt menneskenes barn, og ikke gjøre noget undtagen han selv vil aabenbare disse ting til sine tjenere profeterne. I hvilken tilstand blir de mennesker, mænd og kvinder, som paastaar, at skriften er fuldstændig nok og at Gud ikke mere taler til sit folk? Vi vet der er et slør mellem Gud og menneskenes barn, men det er ingen grund til at tro, at det væsen som har git evangeliet til sine barn paa jorden, vil sitte bak sløret, stille og taus, og ikke mere vil tale til sine barn. Ideen er uten grund unaturlig.

Kristi kirke bygget paa aabenbaring.

Og saa, mine brødre og søstre, hvis det gamle testamente har lagt eftertryk paa maaten og styrken ved aabenbarelse, saa er det dobbelt eftertrykkelig i det nye testamente. De har allerede hørt paa denne konferanse om et møte mellem Frelseren og hans apostle, da han stillet dem dette betegnende spørsmaal: Hvem sier menneskene mig, menneskenes søn, at være? Men de sa: Nogen sier at du er Johannes den døper, andre Elias, andre Jeremias eller en av profeterne. Han sier da til dem: «Men I, hvem sier I mig at være.» Nu vil De maaske huske Petrus svar hvor slaaende og hvor indtrængende dette var. Han sa: «Du er Kristus, den levende Guds søn.» Og Jesus svarte og sa til ham: «Salig er du Simon, Jonas' søn, kjøt og blod har ikke aabenbaret dig det, men min fader som er i himmelen. Og jeg sier dig ogsaa: «Du er Petrus, og paa denne klippe vil jeg bygge min menighet, og helvedes porte skal ikke faa overhaand over den.» — Nogen har gaat saa langt at de har sagt, at den klippe han henviser til var Peter. Den Herre Jesus vilde vistnok ikke bygge sin kirke paa nogen, der var mindre i makt og mindre i autoritet end sig selv, men det er bevist, at han hadde hentydning til aabenbarelse. Det er aabenbarelsens klippe. Dette er det standpunkt vi tar. Dette er den lærdom som vi forkynder, idet vi sier: Ja, Jesu Kristi kirke er bygget paa aabenbarelsens klippe og

alt peker paa det faktum, saa langt som de siste dages verk av Gud angaar. De vet om Daniel, idet han talte om fremtiden, sa: I disse kongers dage eller i de siste dage vilde himmelens Gud oprette et rike, som i al evighet ikke skal forgaa eller gies til et andet folk, og det skal bestaa evindelig. Hvilken fremgangsmaate brukte Gud i at oprette dette rike? Ved aabenbarelsesprincippet. Som svar paa Joseph Smiths bøn nedsteg Faderen og Sønnen fra himmelen. De stod foran ham, og idet de aabenbarte sig selv, ønsket de at vite, hvad han begjærte. Nu, hans spørsmaal var helt enkelt og direkte, idet han sa: «Jeg ønsker at vite hvilken av alle disse nuværende kirker er den rette, saa jeg kan vite hvilken jeg skal slutte mig til.» Og Herren sa til ham, at ingen av de daværende sekter var sande, og at deres trosbekjendelse var en vederstyggelighet for ham, og at deres prester lærte folkene menneskebud, der har gudfryktighets skin, men fornekter dens kraft. Nu, læg merke til, at et øieblik forut var denne unge mand forvildet, han visste ikke hvilken vei han skulde gaa, og et øieblik efter blev hans spørsmaal besvart. Fra den stund visste han ganske godt i hvilken stilling han befandt sig og hvad han skulde gjøre. Alt dette kom til ham formedelst aabenbaring. Uten aabenbarelse vilde den unge Joseph Smith eller profeten Joseph Smith ha været aldeles hjælpeløs. Ingen større kommunikation er funden, end den vi har i Lærdommens og Paktens bok.

Vi ser dette princips virkning i kirken ifra begyndelsen: Johannes den døper viste sig og overleverte sin makt og sit prestedømme, og Peter, Jakob og Johannes kom med sin autoritet og overleverte de nøkler og den makt som de besat og la dem paa Joseph Smith, profeten. La mig si til eder som et vidnesbyrd om disse folks bevis og denne kirke, at vi har en bok om aabenbarelse, som indeholder lærdomme og læresætninger av kirken. Denne bok repræsenterer til os Guds røst, ja Guds røst til hans tjenere Joseph Smith og til de Siste Dages Hellige. Jeg paastaar, at de kan søke i skrifterne fra 1. Mosebok til Johannes aabenbaring, og de vil ikke finde nogen større kommunikation til menneskenes barn. end de ting som indeholdes i Lærdommens og Paktens bok. Erindrer de ikke den mæktige aabenbarelse kaldet: «Sy-

net om de tre helligheter». Erindrer de ikke den mæktige aabenbarelse om prestedømmet? Erindrer de ikke den alvorlige, kostbare og mest værdifulde aabenbarelse angaaende ekteskapets evige pakt? Kunde det være nogen religion, — noget større end de sandheter som fremsættes i disse mæktige aabenbarelser?

Makt og autoritet av Guds levende tjenere.

Og imens vi har adgang til disse ting, til den hellige skrift, til de skrifter som er git, og vi er ogsaa tillatt at sitte under lyden av Guds tjeneres røst, hans profeter, hvem han har kaldet til at præsidere over os. Præsident Grant, til hvem der er blit overlatt nøklerne til himmerikets rike for at binde paa jorden og det skal være bundet i himmelen, og at løse paa jorden og det skal være løst i himmelen, og hvemsomhelst han velsigner, har Gud sagt jeg vil velsigne, og hvemsomhelst han forbander vil jeg forbande. Det er den kraft og autoritet som følger prestedømmet og dette folk, og jeg fryder mig ved det. Jeg bærer vidnesbyrd om sandheten, at Jesus er Kristus, at Joseph Smith var hans profet og at Guds aabenbarelser til os vil lede os og være os behjælpelige gjennem vor lydighet og bringe frelse til os i Guds rike. Dette er mit vidnesbyrd og jeg bærer det i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Labans sverd.

Av Geo. Q. Cannon i „Juvenile Instructor" sept. 1896.

Oversat av *B. N.*

Vi har mottat et spørsmaal fra en korrespondent, hvilket, som han fortæller, var kommet op i den teol. klasse i søndagsskolen. Spørsmaalet lyder saaledes:

«Var Labans sverd fundet i stenkisten i høien Cumorah paa den tid da Joseph Smith første gang fik se platerne? Hvis ikke, hvor var det da gjemt og naar?»

Naar profeten Joseph beskriver sit første møte med engelen Moroni, fortæller han saaledes: «Han (engelen) sa at der var en bok nedlagt og som gav en beretning om de tidligere

beboere av Amerika og likeledes hvorfra de stammet. Han sa ogsaa, at boken indeholdt det evige evangeliums fylde, saaledes som det av Frelseren var overgit de tidligere indvaanere. Likeledes, at der var to stener paa en sølvbue fæstet til en brystplate og utgjorde hvad der kaldes «Urim og Thummim».»

Idet han beskriver sit første besøk til høien Cumorah, beretter han: «Efterat ha fjernet noget av jorden fik jeg med en stang løftet stenen op, og jeg saa ned og fandt virkelig platerne og Urim og Thummim og brystplaten som av engelen omtalt. Kisten, som de laa i, var dannet ved at lægge stener sammen med en slags cement. Bunden var dannet av to stener, der var lagt paa kryds, og paa disse stener laa platerne og de andre ting.»

Fire aar efter denne tid fik Joseph Smith lov til at komme i besiddelse av platerne, Urim og Thummim og brystplaten, men der blev da intet nævnt om Labans sverd. Den første hentydning til dette sverd i den nuværende tidsperiode finder vi i den følgende aabenbaring til Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, git i Fayette, Seneca County, New York, i juni 1829 og er en forutsigelse angaaende deres syn av platerne:

«Se, jeg sier eder, at I maa forlate eder paa mit ord, og hvis I gjør dette av eders ganske hjerte, skulde I faa tavlerne at skue og likeledes brystplaten, Labans sverd og Urim og Thummim, der blev git Jareds bror paa bjerget, da han talte med Herren ansikt til ansikt, og den underfulde veiviser der blev git Lehi» etc. (Paktens Bok 17.)

Efter denne aabenbaring gik Joseph Smith, Martin Harris, David Whitmer og Oliver Cowdery ut i skogen for ved inderlig bøn og ydmyghet at se opfyldelsen av dette løfte.

Da de ikke mottok den begjærede aabenbaring forlot Martin Harris dem, mens de andre fortsatte med deres bøn. Som svar herpaa stod en engel foran dem med platerne i sine hænder. Følgende uttalelse av Joseph Smith viser at hensikten med deres bøn var at erholde et syn av platerne for dem som ikke før hadde set dem: «En engel stod foran os og i sine hænder holdt han platerne, som vi hadde bedt om at faa se. Han vendte bladene ett for ett, saa vi kunde se dem» o. s. v.

Følgende, som er endel av en tale præsident Brigham

Young holdt i Farmington den 17. juni 1877, vil kunne besvare paa den tydeligste maate det spørsmaal som vor korrespondent har indsendt:

«Jeg tror jeg vil ta mig den frihet at fortælle eder en anden hændelse, som er saa merkelig som noget kan være. Det er et tilfælde i Oliver Cowderys liv, men han tok ikke den frihet at fortælle saadant i møterne som jeg gjør. Jeg fortæller disse ting for eder, og jeg har en aarsak hvorfor jeg gjør det. Jeg ønsker I skal bringe mine brødre og søstre kundskap herom, ja ogsaa til barnene, at de maa vokse op og faa en forstaaelse av saadanne ting som synes ganske skjult for den menneskelige familie. — Oliver Cowdery gik med profeten Joseph Smith, da han gjemte platerne. Joseph Smith oversatte ikke alt paa disse plater, da endel av dem var forseglet, hvilket vi finder i Paktens Bok. Da Joseph Smith mottok platerne bød engelen ham at bringe dem tilbake til høien Cumorah, hvilket han ogsaa gjorde. Oliver fortalte, at da han og Joseph kom dit op, aapnet høien sig og de gik ind i en hule, i hvilken der var et stort, rummelig værelse. Han sa ogsaa, at mens de var der tænkte de ikke over enten det var oplyst av kunstig lys eller av solen, men der var saa lyst som dagen. De la platerne paa et bord. Under dette bord var stablet plater i ca. to fots høide. Og der var i dette værelse flere plater end kanske mange vognlæss. De var stablet op i hjørnerne og langs væggene. Den første gang de kom dit hang Labans sverd paa væggen, men da de kom dit igjen var det tat ned og lagt paa bordet tvers over guldplaterne. Det laa uten skede og der var skrevet disse ord paa det: «Dette sverd vil ikke sættes i skede igjen førend denne verdens riker blir Guds og Kristi rike.»

Jeg fortæller eder dette ikke bare fra Oliver Cowdery, men jeg har det ogsaa fra andre som var bekjendt med dette, og som forstod det likesaa godt som vi forstaar at komme her til møte, nyde dagen og litt efter litt gaa herfra igjen og glemme det meste av hvad der er blit sagt, men erindrer noget. Slik er det ogsaa tilfælde med andre omstændigheter i livet. Jeg tar denne frihet at henføre til disse ting, saa de ikke vil bli glemt og tapt.»

En advarsel fra en prest.

Bededags formiddag besøkte missionærerne «Vor Frelsers Kirke». Vi lyttet til en god, vel utarbeidet tale over Matt. 3. kap. 8—11 vers: «Bær derfor frukt som er omvendelsen værdig, og tro ikke at I kan si ved eder selv: Vi har Abraham til far! Ti jeg sier eder at Gud kan opvække Abraham barn av disse stene. Øksen ligger allerede ved roten av trærne; derfor blir hvert træ som ikke bærer god frukt hugget ned og kastet paa ilden.» Presten advarte det norske folk for Guds straffedomme og sa, at de hadde været spart fra krig, pest og hungersnød, som hadde rammet andre land i Europa. Men, sa han, øksen ligger færdig, bær derfor frukt som er omvendelsen værdig, saa at Herren kan holde sin haand tilbake og spare vort folk.

Denne teolog forstaar, at Herren er ifærd med at straffe de ugudelige, ja at øksen ligger blinkende ved roten av træet. Han forstaar ogsaa at de værdige troende skal undkomme. Derfor advarer han sine medmennesker at de maa omvende sig, saa at de kan undgaa Herrens vrede.

Naar vi læser de to vers foran de allerede citerte, finder vi, at Johannes den døper var ifærd med at døpe i Jordans flod, og de som bekjendte sine synder, blev døpte av ham. Men da kom der ogsaa farisæere og sadducæere til ham for at bli døpte, og han sier til dem: «Ormeyngel! Hvem lærte eder at fly for den kommende vrede?» Vi ser herav at ogsaa folket paa den tid forstod at det var nødvendig at berede sig, saa de kunde undgaa Herrens vrede. Hvorfor gik de til Johannes for at døpes av ham? De hadde jo sine egne skriftlærde iblandt sig! Jo, Johannes var den eneste som hadde fuldmakt til at utføre denne handling. Han var sendt av Gud. Apostelen Johannes sier i 1. kap. 6. vers: «Der fremstod en mand, utsendt fra Gud, og hans navn var Johannes.» Saaledes forstaar vi at Johannes den døper hadde guddommelig fuldmakt og myndighet. Lukkas fortæller os i 3. kap. 2. vers: «Guds ord kom til Johannes Zacharias' søn i ørkenen.»

Det var fra denne stund av at Johannes begyndte sin missjon. Han viste lydighet til Guds ord som kom til ham i ørkenen. Det var ogsaa ved denne leilighet at han mottok et

kjendetegn angaaende Guds søn. Som han sier: «Han som sendte mig for at døpe med vand, han sa til mig: Den du ser aanden kommer ned og blir over, han er den som døper med den Helligaand, og jeg har set det, og jeg har vidnet at han er Guds søn.» (Joh. 1. kap. 31. og 32. vers.) Dette evangelium som Johannes stod frem og forkyndte var av Gud. Det samme evangelium blev forkyndt av Frelseren og hans apostler og det samme evangelium er forkyndt til menneskene i vore dage av Guds profeter og apostler.

De skriftlærde i vore dage staar frem og advarer sine medmennesker, at de maa bære omvendelsens værdige frukter, saa de kan undgaa Herrens vrede. Naar vi læser i bibelen om disse ting som skal ske i de siste dage, hvilken forstaaelse faar vi saa? Tænk paa lignelsen om de fem kloke og de fem daarlige jomfruer. Og tror I saa at disse fem kloke jomfruer er adspredte over den ganske jord og i alle lande da brudgommen kommer? Nei, bibelen bærer vidnesbyrd om, at de er samlet paa to steder: «Og det skal ske: Hver den som paakalder Herrens navn skal undkomme; ti paa Zions bjerg og i Jerusalem skal der være en skare av undkomne saaledes som Herren har sagt, og blandt de undslupne skal de være som Herren kalder.» (Joel 3. kap. 5. vers.)

La os, som har annammet Jesu Kristi evangelium, bære omvendelsens værdige frukter, saa vi kan være blandt de fem kloke jomfruer, ha olje i vore lamper og være paa det sted, hvor han har lovet at han vil bevare os, mens hans vrede gaar over de ugudelige, og hvor vi kan ta imot ham naar han kommer for at ta riket i besiddelse.

Sigrid Holtan.

Grenskonferanser.

Grenskonferanse blev avholdt i Drammens gren den 11. november paa kirkens lokale, Webergs gate 4. Et meget godt program blev utført av barnene paa søndagsskolen. De smaa er meget flinke i utførelsen av deres emner og megen anerkjendelse kan gives søster Borghild Nielsen som lærer de smaa aar efter aar.

Grensmøte blev avholdt klokken ½5 hvor alle officerer

blev opholdt i sine stillinger. Forstander ældste Ingvald Johansen gav en rapport over grenen og stillingen var meget god. Præsidentinde Marie Antonsen gav rapport for den kvindelige hjælpeforening og stillingen er god og foreningen har stor fremgang.

Søndagsskolens bestyrer ældste Einar Antonsen sa, at det var en glæde at rapportere Drammens søndagsskole i en god tilstand, og at meget godt arbeide blir utført blandt de smaa. Missionspræsident A. Richard Peterson opmuntret søskende at holde Guds bud og befalinger og at ikke bli trætte av at gjøre godt i Guds vingaard.

Et offentlig møte blev avholdt kl. 6, hvor der var mange tilstede. Ældste Ernest A. Jørgensen, søster Margaret Peterson og præsident Peterson talte til de tilstedeværende, og gav dem mange gode raad og formaninger. Guds aand var utgydt over alle møter og søskende glædet sig i at være medlemmer av Guds kirke der er blit oprettet i disse de siste dage. Grenen er i gode hænder og alle arbeider i fællesskap at forfremme Guds verk. Efter møtet reiste præsident Peterson, hans hustru og datter og ældste Jørgensen tilbake til Kristiania.

Fredag den 16. november reiste missionspræsident Peterson og ældste Ernest Jørgensen til Tønsberg og avholdt grenskonferanse samme aften i broder Halvorsens hjem og mange var tilstede.

Forstander ældste Kristian Sproh gav rapport over stillingen i grenen; han sa, det var ikke saa godt at møte i privat hjem bestandig, men de møtte hver fastedag og utdelte nadveren, og søskende bar sine vidnesbyrd og dette hjælper meget at holde dem tilsammen. En rapport blev git av præsidentinde søster Olsen for den kvindelige hjælpeforening; hun sa, at søstrene møter tilsammen i private hjem og en god aand var iblandt dem. Alle officererne blev opholdt i deres stillinger, og tiden blev git ældste Jørgensen og missionspræsidenten som gav mange gode instruktioner. Efter møtet blev en fest git av den kvindelige hjælpeforening og vi hadde en meget hyggelig tid tilsammen og forfriskninger blev servert. Søskende følte godt og blev opmuntret, men længes efter Zions ældster at de snart maa komme igjen.

Margaret Peterson, Jenny Friis og Marie Kristiansen fra

Kristiania møtte os i Tønsberg og vi reiste til Larvik lørdag. Søndag eftermiddag kl. 3 avholdt vi grenskonferanse i forstander ældste Oluf Sønstebys hjem. Han gav rapport over grenen og sa at der blev avholdt søndagsskole og møte hver søndag, men faa barn møtte frem paa skolen, og om der skal være stor fremgang er det nødvendig at ha missionærer til at virke iblandt byens folk. Han bar sit vidnesbyrd og ønsket at gjøre alt hvad han kunde for sandhetens sak. Officerer i grenen blev opholdt i sine respektive plasse. Derefter talte søster Peterson, søster Friis, søster Kristiansen, ældste Jørgensen og præsident Peterson til forsamlingen og gav mange gode raad og formaninger. Søstrene reiste tilbake til Kristiania samme aften.

Mandag morgen reiste præsident Peterson og ældste Jørgensen med dampskibet til Arendal. Der var en stor storm og baaten rullet ganske forskrækkelig. Vor reise var mindre behagelig, idet sjøsyken gjorde sig gjældende og fiskene fik mat. Vi ankom til Arendal kl. 5 og kl. 8 avholdt vi et møte. Der var mange tilstede.

Søster Cecilia Nielsen avla sit vidnesbyrd og sa hun var taknemlig til Gud for den anledning hun hadde at virke for sandhetens sak. Søster Nielsen er præsidentinde for den kvindelige hjælpeforening og har hele ansvaret for grenen, da der ingen mænd er i kirken i Arendal.

Søster Ruth Nielsen og Selma Bergstedt holder søndagsskole med 13 barn hver søndag og planter i de smaa hjerter Guds ord. Søndag aften er der møte og søster Cecilia Nielsen maa lede møtet og maa holde talen. Gud har git hende store kunskaper og lægger ord i hendes mund naar hun opløfter sin røst, saa at Guds ord kan bli forkyndt i en tid da Guds tjenere ikke kan komme ind i landet. Hun holder grenen sammen og utfører et meget godt arbeide. Jeg er taknemlig til Gud at han opreiser kvinder som kan styre hans verk, naar der ikke findes mænd i grenerne. Ældste Jørgensen bar sit vidnesbyrd, og resten av tiden blev benyttet av præsidenten som talte til en meget opmerksom forsamling.

Tirsdag aften klokken 8 avholdt vi ogsaa et møte, mange søskende og nogen fremmede var tilstede. Søster Anna Stenersen fra Kristiansand var tilstede og avla sit vidnesbyrd. Ældste

Jørgensen opmuntrede søskende at utføre sine plikter og leve nær til Herren. Præsidenten talte til forsamlingen om nødvendigheten av at bli indlemmet i Guds kirke, som blev opreist i disse de siste dage igjennem profeten Joseph Smith, og den eneste vei er ved daab av en som har faat myndighet fra Gud. Vi skulde ha olje i vore lamper og bli med de 5 kloke jomfruer der skal gaa brudgommen i møte; tiden nærmer sig da Gud skal møte sit folk paa jorden.

Onsdag morgen reiste vi tilbake til Kristiania efter et meget hyggelig og opmuntrende besøk. Der er en god aand iblandt søskende i grenerne og de er glad naar de faar besøk av missionærer. Idetheletat er stillingen god i de fleste av grenerne og søskende er trofaste og gjør alt de kan for Guds verk. Vi kan ikke vente at der blir saa stor fremgang, naar ikke missionærer kan komme til Norge.

A. R. P.

Kristiania gren.

Broder Emil Haagensen med hustru og barn samt hans svigerfar, Endor Mikkelsen, avreiste lørdag 24. november tilbake til sit hjemsted, Tjøtt i Helgeland. Broder Haagensen har i ca. 2½ aar været ansat som vaktmester i Osterhaugsgaten 27 og utfyldt sin plass med nidkjærhet, likesom han ogsaa fungerte som raadgiver for søndagsskolen og tillike som distriktslærer i 1. distrikt. Disse kirkelige stillinger omfattet han med stor interesse og røktet sine hverv med enstaaende punktlighet og paapasselighet. I samme reiseføIge var ogsaa broder Haagensens brødre, nemlig: Erling Haagensen, Ole Haagensen og Martin Haagensen med hustru. Disse fungerte ogsaa som distriktslærere. Vi takker brødrene for godt utført arbeide og ønsker at hver især av dem maa ha held og lykke i sine forskjellige foretagender. Grundet den paagaatte lockout saa de sig nødsaget til at forlate Kristiania for en tid.

Daab.

I Kristiania blev følgende personer døpt av missionspræsident A. Richard Peterson den 4. november 1923: Kristian Oliver Kristiansen og Kristiane Marie Kristiansen. Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident A. Richard Peterson og grensforstander Axel A. Nylander.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

9. Hvad der hændte ved at bryte et løfte.

Martin Harris var meget interessert i profeten Joseph og det arbeide han utførte. Straks efter hans besøk hos professor Anthon, reiste han til Joseph igjen og sa at han gjerne vilde skrive for ham, mens han læste fra indgravningen paa platerne. Joseph tok imot hans venlige tilbud og Harris blev da hans skriver. Denne oversættelse var sen og tillike vanskelig. Men det var til stor glæde baade for Joseph og Harris. De var i Guds tjeneste! Hvilken herlig historie de nu var ifærd med at frembringe! Tusener av mennesker vilde glæde sig, naar de læste de store ting Herren hadde gjort mot de tidligere beboere av Amerika.

Da to maaneder var gaat hadde Harris skrevet 116 store sider av oversættelsen. Hans hustru hadde mange ganger bedt om lov til at se hvad han hadde skrevet. En dag spurte Harris Joseph om han maatte faa ta med nogen av papirene hjem og vise nogen venner. Joseph nektet ham dette. Da bad Harris ham at adspørre Herren derom. Profeten gjorde saa og mottok svar gjennem Urim og Thummim at han ikke skulde la Harris faa med nogen av de skrevne papirer.

Men Harris var ikke tilfreds hermed. Han bad Joseph at spørre Herren igjen. Svaret blev det samme som før. For tredje gang bad Harris om det samme. Da kom Herrens ord til Joseph, at han kunde la Martin Harris laane papirene, men at han, Joseph, var ansvarlig for dem. Harris lovet Joseph at kun fem personer skulde faa se papirene. Disse fem var: hans hustru, hans far og mor, hans bror og hans hustrus søster. Det bedrøver mig at fortælle dere at Martin Harris brøt sit løfte. Han lot onde mænd se de hellige optegnelser. Disse mænd tok papirene og hverken han eller Joseph saa de igjen mere.

Joseph blev straffet for at ha gjort efter Martins ønske,

og Urim og Thummim blev tat fra ham, saa at han ikke kunde oversætte. Dette var til stor sorg for profeten. Han ydmyget sig for Herren og bad om tilgivelse. Tilsist blev hans bønner besvart og han fik tilgivelse og Urim og Thummim blev git ham tilbake.

Martin Harris fik større straf, idet han mistet sin stilling som skriver, og fik ikke mere anledning til at skrive for profeten. Hvilken alvorlig ting er det ikke at bryte et løfte som er git Herren, eller endog en av hans tjenere.

(Fortsættes.)

*

En fortælling om Daniel.

Det var engang en gut som het Daniel og som bad til Herren morgen, middag og aften. Der var nogen mænd som ikke likte dette og de gik til kongen og fik ham til at sende ut den befaling, at dersom nogen bad til Herren og ikke til avguderne, vilde de bli kastet i løvekulen.

En dag saa en av disse onde mænd at Daniel bad til Herren i sit værelse, og han fortalte det til kongen. Da kongen hørte dette blev han bedrøvet for han likte Daniel. — Da Daniel var kastet i kulen bad han, og Herren stoppet løvernes mund saa de ikke kunde spise. Næste morgen gik de til løvekulen for at se til Daniel og de fik da se, at han endnu var ilive. Da satte kongen Daniel i frihet.

12 aar. *A Wesley Davis.*
Fra «Juv. Instructor» ved B. N.

*

Bordbøn.

Følgende bordbøn er holdt av en liten gut paa 7 aar: «Fader vor i himmelen, vi takker dig for livets mange velsignelser. Hjælp os at følge i Frelserens fotspor. Velsign alle barn hele verden over, og velsign denne mat til vor nytte i Jesu navn. Amen.»

Elmar Walton — Randolph, Utah.

Sang.

Vi Israels barn som adspredte er i Norden,
har sterke bryst til Herrens pris at synge.
Ti Frelserens lære er igjen os givet,
han sendt har sine tjenere rundt paa jord.
Ti himlen aapen var,
da han os sin profet gav,
som leder staar for Israels barn idag.

Men, vor tid er nu som fordums dage.
De trodde ei om Frelseren for dem talte.
Ti de mæktige holdt Frelseren altfor ringe,
at han skulde være konge og kongers Gud.
En tarvelig drakt han bar,
tok sit leie hvor han var,
fornedret var han fra sin fødselsdag.

O kjære søskend vi som mødre ere,
o, la disse ord os dypt i hjerte røre.
At fra sin søn paa alle mundes tunger,
med haan og spot, tilslut tok de hans liv.
En dreng paa fjorten aar,
som i skogen ensom staar,
som lamslaat blev ned foran Herrens fot.

Men naar Gud har sagt, han ingen ting vil gjøre,
førend han til sine tjenere først vil tale,
men naar presterne vor Frelser og forløser,
saa grusomt pinte og fik ødelagt.
Hvem skal Gud saa tale til,
en profet han sende vil,
som har oprettet Frelserens kirke igjen paany.

Søster Marie Arnesen.

INDHOLD:

Præsident Rudger Clawsons konferansetale 353
Labans sverd 358
En advarsel fra en prest . . . 361
Grenskonferanser 362
Kristiania gren 365
Daab 365
Barnas avdeling 366
Sang 368

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.